

Carral-Anzano: geometries en complicitat

Ricard Mas Peinado

És que ens hem de posar transcendents, a l'hora de tractar de la geometria? Hem d'explicar les meravelles del nombre pi, el calendari maia o la subjectivització del *trompe-l'oeil*? No hem viscut i paït ja les aventures constructivistes, renovades per la cinètica i l'op, i fins i tot el minimal?

Tot això em bull a la sang a tomb d'una exposició de la parella artística Martín Carral i Carmen Anzano. Una parella que no comparteix materials, però sí aixopluc: creen sota un mateix sostre i, per uns dies, es reparteixen l'espai expositiu de l'espai VolART a la Fundació Vila Casas, de Barcelona.

M'espero un diàleg punyent, entre Apol·lo i Venus, i el que trobo és una sèrie de geometries. Circulars, les de Martín Carral. Més anguloses i volumètriques les de Carmen Anzano. Ja imagino que cadascun deu aparcar a la seva manera...

Un teòric podria inflacionar textos elogiant geometries quàntiques i remolins d'antimatèria poètica. Jo, en les expansions circulars de Martín Carral, només se m'acut esperar-hi el típic James Bond sorgint del fons de la tela, acompanyat de l'aparell instrumental que n'accentua el misteri.

Si repassem la trajectòria artística de Carral (Cantàbria, 1959), veurem que es va iniciar pintant escenes taurines i visions urbanes carregades d'expressionisme. Després de la dècada dels vuitanta del segle passat, explora tècniques com el degoteig. Actualment, es dedica a l'acuit i amagar de cels, inferns i dimensions tan variades com una selecció de galetes Pujol.

Pel que fa a Carmen Anzano, si repassem la seva trajectòria, trobarem una praxi molt habitual a la fi de la dècada del 1980: dona artista que emprava tècniques tradicionalment pròpies de la dona, alhora que practica l'autodescobriment de gènere. En aquest cas, el teixit i el cos.

Som davant de gelosies fetes de teixit i traus metàl·lics, confegides a l'entorn del bastidor pictòric, amb colors intrusius però engrescadors. Si l'art ha de transcendir, que no ho

Martín Carral, *En l'espai*, 2012.

faci tan sols en sentit metafísic. Fem que la seva arquitectura doni suport al voyeurisme de l'altra banda estant, que esdevingui confessionalari on expiar excessos, que vesteixi un discurs que molts creuen fútil.

D'altra banda, Anzano ha creat una obra de dimensions considerables, titulada *Teixint l'aire*, a través de la qual podem, literalment, passejar. I qui diu passejar, diu creure's llamàntol atrapat en una xarxa, evocar la veneçolana Gego o fins i tot meditar sobre la teoria dels sis graus de separació.

Tot plegat, un gran guinyol geomètric on l'important és deixar-se endur per la poètica de l'angle dinàmic.

www.ricardmas.com